

L'ORIGEN DE LES MEMÒRIES

Era un dissabte qualsevol. Després de les indicacions donades per l'amable i gràcil recepcionista de l'entrada, vaig caminar a pas lleuger a través d'un llarg i desèrtic passadís fins a arribar a la porta de vidres opacs amb el ròtol "Despatx 0803". Tres plantes d'interior, un sofà de cuir marró, una tauleta de vidre translúcid, una finestreta i una jove d'aparença adolescent a un costat d'aquell sofà. Aquesta era la situació a l'entrar al despatx, si és que se li podia anomenar així; ja que aquell recinte que era com un cop de punt aparentava més aviat una saleta d'estar. Un cop vaig tancar la porta i saludar cordialment a aquella noia de llavis vermells i cabells castanys fregallosos que responia al nom de Marta i que romania recolzada al sofà, em vaig aposentar jo també.

La reunió informal a la qual m'hi havia concertat aquell diari digital avançava a pas de bou fins que al minut vint es va afrontar per fi el verdader motiu de la meva assistència. Pel que em va explicar el El Punt Lila, com es deia el diari, celebrava d'aquí una setmana el cinquantè aniversari des de la seva inauguració oficial l'any 2018. *El Punt Lila* va néixer amb la ambiciosa intenció de canviar les coses que en aquells moments no funcionaven bé a la societat: la discriminació de gènere i raça, la pobresa extrema als països del tercer món, les polítiques autoritàries o la falta d'empatia ciutadana a aquells col·lectius minoritaris i amb risc d'exclusió social. Pel que em va explicar, volien publicar a la seva portada digital una mena de documental autobiogràfic sobre la meva vida en relació al meu paper en la lluita feminista de l'últim lustre. Si bé és cert que jo, una "cul inquiet" de cabells canosos i estil descurat, havia esdevingut segons els mitjans de comunicació una figura clau en la lluita pels drets de la dona al segle XXI com a cap visible del moviment #USMF o *UnidesSómMésFortes*; també és cert que mai m'he considerat millor feminista que cap altra, doncs la discriminació i jerarquitització d'un moviment social que lluita per l'apoderament de la dona per assolir la igualtat de gènere suposa, a la pràctica, el fracàs d'aquest.

Vaig agrair al diari la seva proposició i, acte seguit, vaig respondre-la amb una altra que segurament que la tal Marta no s'esperava rebre. Si bé era cert que la meva vida resultava un reflex de la lluita feminista aquest segle, no m'hagués agradat deixar passar l'oportunitat que em brindaven per explicar la història, no abans narrada amb tants detalls, d'una altra dona lluitadora que tindria la

meva edat i que, de ben segur, no deixaria a ningú indiferent. La jove, tot i trigar uns eters set segons, va finalment assentir temerosa, potser cohibida per la meua manera de parlar o per la meua vellesa davant la seva inexperiència i joventut. Tot seguit, vaig iniciar la narració:

“La història comença l’any 2014 a Chennai, ciutat de l’estat indi de Tamil Nadu, on la infantesa de la tendra i innocent Alisha la convertí en la dona que va arribar a ser. L’Alisha era de família humil i vivia amb els seus tres germans grans i els seus pares en un recinte d’uns trenta metres quadrats allunyat de la bullícia del centre de la ciutat. Als catorze anys ja en feia cinc que els pares l’havien tret de l’escola per que ajudés a la mare en les feines de casa. A l’Alisha sempre li havia agradat anar a l’escola i, no només per estar amb els amics com hagués dit qualsevol nen d’Occident, sinó perquè realment valorava la importància de l’educació i del coneixement pel progrés, tant seu personal com de tota la societat. Ella creia que de petita inconscientment trobava l’educació com la via d’escapament d’aquella vida subordinada que vivia la seva, també jove, mare. Conforme havia anat creixent, aquella innocent nena de cabells negres com fum de guerrers havia anat prenent consciència sobre allò que l’envoltava. Els seus tres germans, tot i tenir tres, quatre i cinc anys més que ella, continuaven estudiant per a llaurar-se un futur. En canvi, ella i la mare es passaven el dia treballant a casa incansablement sense obtenir-hi a canvi cap més agraïment ni reconeixement que el de la indiferència. Algunes nits, per no dir la immensa majoria d’aquestes, en què el seu pare tornava borratxo a casa, veia entre els barrots de la seva finestreta com ell pegava salvatgement a la seva mare per després abusar d’ella sexualment. Després de la pallissa, la mare, indefensa i fràgil, s’aixecava del terra d’argila, es netejava el seu cos nu i ensangonat i venia a realitzar una mena de pregàries vora el seu llit mentre li regalava una de les seves càlides moixaines. Minuts després, el pare tornava a bordar a la mare amb insults i despropòsits i aquesta, encara tremolosa, tornava al seu llit estirant-se com podia en aquell raconet lliure que sempre quedava al matalàs. Des que la noieta havia hagut de deixar l’escola, els anys havien anat passant amb parsimònia i d’històries com aquella se n’havien produït de moltes altres i no només amb el seu pare, sinó que també es produïen sovint amb amics de la família o simplement desconeguts que travessaven el carrer amb un mal dia. La inquietava com la mare havia arribat a aquella situació. Tot i així, mai va arribar a parlar amb la mare sobre cap d’aquestes inhumanes i cruels trobades. Doncs la mare era una dona molt

introvertida i freda, encara que conforma van passar els anys, va adonar-se de que la mare no es que hagués sigut callada tota la vida, sinó que més bé la seva dura vida l'havia anat traient la veu per defensar-se o demanar ajut.

La vida de la mare no havia sigut fàcil, però va ser aquell calorós 4 de juny de 2014 quan va entendre que la seva vida continuaria pel mateix fil si no feia quelcom per revertir-ho. Aquella tarda, en entrar a casa carregada amb les bosses de la verdura del mercat, va contemplar palplantada a l'entrada com, al voltant la taula del que pretenia ser un menjador, es trobaven asseguts els seus pares, una altra parella d'uns cinquanta anys i, de cap de taula, un altre home d'uns trenta-set anys. El senyor Kalu, com es deia el pare de l'Alisha, en veure-la carregada amb la compra setmanal i seguit d'un copet a l'esquena d'aquell individu va afirmar somrient: "Veus com de bona dona és la meva filla!". Un cop van haver marxat els convidats, el pare va entrar a la seva habitació, cosa que no feia des que la jove tenia uns cinc anys. Aquest primerament la va felicitar, per després informar-la que aquell home que gairebé li triplicava l'edat s'anava a casar amb ella i que, a partir d'ara, seria íntegrament de la seva "propietat". L'Alisha, que no va reaccionar igual de bé que el pare, va embogir de ràbia i començà a cridar exaltada. El seu atac va durar poc, doncs el pare va decidir, després de vint segons, que una bufetada que la deixaria dolguda i estirada al terra era la millor opció per deixar-li clar a la seva filla que els seus interessos poc importaven.

Aquella nit l'Alisha va decidir donar un curt vol per la perifèria per rumiar sobre com anava canviar tot i sobre com afrontar aquella nova situació. En tornar a casa, va trobar a la seva mare estirada mig inconscient al portal després d'una de les rutinàries violacions del pare. En apropar-s'hi, la mare, amb la mirada perduda, va acaronar el seu rostre, va apropar-se a l'orella de la noia i, utilitzant l'únic fil de veu que li quedava, va pronunciar les següents paraules: "Escapa. Fes-ho com puguis però escapa." L'Alisha, encara sorpresa i impactada per la situació, va fer-li un petó al front i tot seguit va començar a córrer. Al poc temps però, la jove va començar a sentir por. Sense voler havia entrat en un d'aquells carrers de la ciutat al que recomanen no entrar i de sobte, de l'absoluta foscor va començar a sentir comentaris sobre el seu cos, crits, insinuacions i xiulades. Havia experimentat de primera mà el que estava acceptat fer-li a una dona i, només de pensar-ho, se li queia el món a sobre. Va continuar corrent sense mirar en cap moment endarrere fins a arribar a un carreró sense

sortida. Darrere seu va començar a sentir uns crits femenins i els passos de dues persones. Va decidir consegüentment amagar-se dins d'uns contenidors. Les veus es van anar apropant fins que la pobre Alisha sentia els crits d'aquella noia a pam d'orella. Aquells punyents crits es van acabar convertint en gemecs durant la que va ser, sens dubte, la nit més esfereïdora de la seva vida. I si bé és veritat que no va veure'n res, aquells laments tant semblants als que feia la mare algunes nits gairebé relataven la realitat que s'estava vivint en aquell carrer llunyà.

Després de passar la nit plorosa dins d'aquell contenidor pestilent, va ser acollida per una de les venedores del mercat. Aquella dona, viuda i repudiada per la societat indi, la va cuidar com a una filla durant els anys següents. Arrel de l'experiència traumàtica d'aquella nit, La Alisha va començar a platejar-se el perquè havia passat allò i, encara pitjor, perquè aquella nit i vivències tan esfereïdores semblen no preocupar a ningú. Després d'anys de reflexió, va arribar a la conclusió de que la Índia era una societat extremadament masclista i opressora degut a que, al ser també un dels països amb un major índex de pobresa, les dones havien posat sempre per davant dels seus drets no morir d'inanició, dormir sota un sostre o formar una família. Aquestes preocupacions primàries que queien tradicionalment sobre la dona havien degenerat de manera que a l'any 2014, cada 20 minuts era violada una dona; que el 70% d'elles eren maltractades pels seus marits; que es tractava a la dona com un mercaderia amb la qual comerciar per a obtenir-hi un benefici, fet que provocava milers d'avortaments selectius; i que la dona, destinada a la feina de la llar o a l'entreteniment sexual de l'home, mai podia optar a una educació i, per ende, a cap càrrec de rellevància dintre de cap empresa ni institució pública.

Un cop en va complir 18, gràcies als generosos estalvis d'aquella gentil i vella benefactora, va decidir viatjar a Europa per a conèixer la seva cultura, potser més properes al seu pensament. A Europa va trobar-se amb una realitat del tot diferent. Al 2018, el món occidental havia evolucionat a passos agegantats en aquest aspecte. Les dones, infinitament més lliures que en el seu país, sortien al carrer per manifestar-se, podien votar en qualsevol situació i unien totes les seves forces en associacions defensant l'apoderament de la dona. Aquesta societat la va deixar del tot sorpresa i, alhora, admirada. Va decidir formar part d'una d'aquelles associacions on, després de tres cafès al bar del costat de les oficines, ens vam convertir en millors amigues gairebé a l'instant. Poc a poc, potser pels

seus emotius discursos, va anar guanyant reconeixement i popularitat entre les masses més joves. Anys més tard, els nostres camins dins el moviment van prendre camins diferents. Ella va tornar a l'Índia per a continuar la tasca que havia iniciat a Europa i jo vaig iniciar el moviment USMF. Allà es va trobar amb una societat molt endarrerida respecte la europea, però en una on ja algunes dones no tenien por de sortir al carrer. En arribar, va decidir tornar-se a instal·lar al seu barri natal, doncs deia que aquells carrers li recordarien per sempre la importància del que reivindicava. Malgrat la distància, ens vam continuar escrivint i a vegades penso que la nostra relació continuava igual que quan vivíem al mateix carrer. Tristament, l'any 2023 durant un manifest feminista, un individu del públic va disparar a la pobre Alisha tres bales. Una d'elles fou infal·lible, doncs va anar-li directe al cor. En els seus últims sospirs de vida, encara amb el micròfon en mà, va cridar amb veu trencada: "Allibereu-vos!". Aquest crit desconsolat reclamant l'apoderament femení al seu país natal va ser escoltat en els telenotícies de tot el món. Malauradament mai s'ha arribat a saber qui en va ser l'autor de l'atroç crim, en part per culpa de la justícia patriarcal d'aquells temps.

La tràgica mort de l'Alisha, lluny de reprimir a la dona a la Índia, va donar encara més visibilitat al feminisme evidenciant que, si les dones no feien res al respecte, ningú lluitaria pels seus drets i que, igual que la Alisha, milers d'elles acabarien com màrtirs del feminisme. Aquell 2023 va ser un any de canvi, de revolució, d'unió i, sobretot, de voler-nos vives i lliures. L'Alisha, la que era i serà per sempre la meva millor amiga, va anar-se deixant un revolucionari missatge d'esperança i llibertat. Gràcies a dones com ella, incansables lluitadores que dedicaren els seus esforços en aquells països del tercer món on el denigrant paper de la dona era purament reproductiu i domèstic i ser dona suposava tristament un càstig diví, la dona surt avui tranquil·la al carrer. Ara per ara, l'any 2068, les dones seguim defensant als carrers l'apoderament femení però, en canvi, ho fem recolzades per la política i la societat, siguin homes o dones. Tot que la mort de la meva bondadosa amiga Alisha em creava tristesa i indignació, avui dia l'explicava alleugerida, ja que res li hagués agradat més a la meva amiga que deixar el món tal i com ho va fer: impulsant la posterior revolució feminista a la Índia".

A l'acabar la història, em vaig acomiadar de la Marta i, amb ulls plorosos i dilatats, i un mig somriure, vaig tornar a creuar, ara més lentament, aquell passadís; contenta, potser, al sentir com el crit final de la Alisha seguia ressonant més fort que mai.